והדר כתיב ל מן הבקר ומן הלאן משמע שניהם (ובקונטרם

לו א מיי' פ"ד מהל' תמורה הל"ח: לח ב מיי' פי"ב מהל' פסוה"מ הל"ו:

רבינו גרשום (דף כח:) כוליה דוי"ו דידיה נמי ולר׳ יאשיה דאמר אע״ג דלא כתב יחדו וכמאן דרים התם מ"מ אי לא כתיב הכא או לחלק הוה דרישנא ליה למימר דבעינא יחדו P: וכל הובחים שנובחו שלא לשמן. תימה הא למה לי קרא כיון דדרשינן בריש מכילמין (דף ב.) אם כתב קרא אחרינא לחלק אם עולה קרבנו מן הבקר כמה שנדרת עשית יהא נדר ואם ואם מן הצאן קרבנו: ור' לאו יהא נדבה ליבעי נסכים כנדבה יונתן אצטריך מן הבקר או מן הצאן סד"א וכו': מאי שנא מאיל נזיר. דאתי וכי תימא דלגבי נסכים לא הוה מוקי ליה לקרא הא על כרחיך מאי שנא מאיל נזיר. דאתי לחם בהדיה ואית ליה נסכים דכתיבי גביה: לכתוב רחמנא לפלא נדר או לנדבה ולא בעי עולה דכל שבא בנדר ונדבה היינו נמי עולה בנולה:

""ל עולה דומיא דעולה תי"ל עולה דומיא דעולה בתולה: לריך לאוקומי הכי שאם אי אתה אומר כן פסלתו כדאמר רבי יוחנן לעיל גבי אשם מלורע ונראה דכדי נסביה משום דאי לאו קרא דבא בנדר ונדבה למעוטי דמולא שפתיך מהכא הוה נפקא בכור ופסח ומעשר. השתא ליה ועיקר קרא לאחרינא אתא: דכתב רחמנא עולה. והוי כלל ופרט וכלל דכתיב דאמר לפלא נדר או לנדבה פרט שאם המיר את העולה: השתא דאמר או לדרשה מן . הבקר או מז הצאז דלחלק: הבקו או מן הצאן דרודק: לפלא נדר או לנדבה למאי אתי לחלק איצטריך סד"א וכו': הניחא לר' יאשיה וכר: הניחא לרי יאשיה דאמר אע"ג דלא כתב יחדו כמאן דכתב דמי להכי איצטרין או: ור' יאשיה דממעיט עולת העוף ממן הבקר. או מן הצאן למה לי: הני מילי בתרי מיני.

א) נראה דגי' רבינו הי' ועולה המה דגי רבינו הי ועונה
 הבאה מן הממורות וכן הוא
 גירסת רש"י כח"י בלשון ראשון
 ווראה דברש"י שלפנינו ז"ל
 ל"א עולה הבאה מן החמורה
 היינו כו' ובוה א"ל להגהת

אם טעונה נסכים. יין דלא

כתב בפרשה: ותיפוק לי תרוייהו מזבח דאמר מר

מן הצאן ומן הבקר: תעשו

לחלוק: למה לי וכו': ג'

מצורע כתיב: או אינו אלא

שימה מהובצת

: מו בדמפרש: מו או בנדבה מ] בדמפרש: י] נסכים הכי נמי: ל) בכור ומעשר ותיבת ופסח נמחק: יכן ופסח דהוי: ינ) ואשם יש ותיבת מה נמחק: יד! מן התמורות: מו) לדעייה. כדאמר בפ"ק אשם שניתק לדעייה ושחטו לשם עולה כשר לעשותו: ענו) לחלק אלא לרי יאשיה ענו) לחלק אלא לרי יאשיה מיני. מן הבקר ומן הצאן דבעי נסכים לכל חד אבל בחד מינא ותיבות ולמעוטי עולת העוף נפקא ליה מן נמחק: ימן לי. והרי תיבת הכי ומי מן הבקר ומן הלאן כיון דלא כמיב בהו יחדו. דמדכתיב מן הבהמה הכי ומי מן הבקר ומן הלאן כיון דלא כמיב בהו יחדו. דמדכתיב מן הבהמה הם לחדים אים להפליד מנו המוקן בין דרים לים. עלמו ולא איטטריך קרא לחלק: **הואיל דרסיב.** בוקרא 101 ומוק הצאן כיון דרום לים למיכחב מן הצאן וכמיב ומן כמו דכחיב יחדו דמי. וגבי אביו ואמו אע"ג דכחיב ייני בער המון בעריב המן בער בעריב מחו למי. וגבי עביו וחמו סעייג דכתיב האמו לא משמע יחדו משום דהתם לא אפשר בלא ויייו דהיכי ליכחוב ומקלל אביו אמו משמע אביו קילל אמו: ולר' יאשיה דאמר אע"ג דלא כסיב יחדו משמע שניהם דאתא לפרש מאיזו בהמה מן הבקר ומן הלאן מזה אחד ממורה כמאן דרסיב דמי. והאי מן הבקר או מן

מיבעי ליה להוציא עולת העוף: ליבעי קרא. לחלק דרלה חחד מביח: הא כחיב. קרא אחרינא לחלק: אם עולה קרבנו מן הבקר כי ואם מן הלאן קרבנו וגו'. דמשמע לחלק: ורבי יונתן אמר לך אף ע"ג דכתיב אם עולה קרבו או אן הלאן להוא להקרבו או הבקר או מן הלאן להלק: ה"מ. דאי בעי הך לייתי: בו במפרים. בשעת הנדר לאן או בקר: חודה לאו וכח סוא. מהיכא () דנפקי עולה ושלמים מההוא נמי משמע תודה למה לי לרבויי מאו: הואיל ואתי לחם בהדה. ואינה חשובה זבח לא ליבעי נסכים י] אי נמי משום ד) דהוי הלחם במקום נסכים ה) (אי נמי) ליקום במקום נסכים: וליכחוב קרא לפלא נדר או כנדבה. ולא ליכתוב לא עולה ולא זבח דכל שבא בנדר ובנדבה דהיינו עולה ותודה ושלמים ומנחה דאין טעונה נסכים (ל) מימעיט ממן הבקר או מן הצאן: ו) אביא יא] בכור (ופסח) ומעשר ופסח: והשחה דכתיב עולה. ולא מלימ לרבויי בכור ומעשר ופסח יב] והוי עולה גופה פרט דהוי כלל ופרט וכלל דועשיתם אשה לה׳ כלל עולה או זבת לפלא נדר או בנדבה פרט לטשוח ריח זכח נפנח מזר וכלל: מאי מרבים ביה. דהואיל ניחוח חזר וכלל: מאי מרבים ביה. דהואיל ואמרת אוליא חטאת ואשם יג] [מה] יש לך לומר מה הפרט מפורש אף כל ומאי ק מתר מד השלט מפורט מף כל אמי מיהו דקאמר לרבויי מפרט זה: שאין מחוייב ועומד. שאין מחוייב בעולה דבעולת נדבה מיירי: להביא ולדום י) של קדשים. נקבות של שאר קדשים דעולה זכר [ולא שייך ולד]: ועולה הבאה מן יד] א המותרות. כדאתרינן בפירקין לעיל (דף 3:): ותמורסן. היינו שהמיר את העולה: ואשם שניסק לרטייה. מין ושחטו לשם עולה ולעשותו ש' כליל כעולה הילכך טעון נסכים: וכל הובחים שנובחו שלה לשמן. שהן כשרים אלא שלא עלו לבעלים שטעונין נסכים: והשחם דאמרם או. מן הלאן אחי לדרשא לחלק או דלפלא נדר או נדבה למה לי לחלק אינטריך דסד"א כו": הניחא לרבי יאשים. דאמר אע"ג דלא כתיב יחדו כמו דכתיב דמי להכי אינטריך האי או לחלק: י) אי נמי איפכא. דאייתי שלמים בנדר (' עולה בנדבה בעי נסכים כל חד וחד: או שולם במכלה ליני לשכים לל לו או אחו שו ובח. או למה לי: או שלמים. או למה לי: ורכי יאשיה. 6 דנפקא ליה מישוט עולת העוף (3) מן הבקר או למה לי דבשלמא לרבי יונמן דדריש לו האי או למלק שון ורבי ורבי יונמן דדריש לו האי או למלק שון ורבי יאשיה נפקא ליה לחלק מן ואם מן הלאן ומאם עולה קרצנו מן הבקר "ו ולמעוטי עולת העוף נפקא ליה ממן הבקר ומן הצאן: מ) [בסרי מיני. הוא] דבעי נסכים לכל חד בחד מן הלאן או בקר חסגי ליה כו': ככה מעשו לאחד. דמשמע נמי לכל אחד נסכיו בפני עלמו למה לי יח] () והדר פירש דינו של כל אחד: אבל. אייתי בבת אחת נדר ונדבה אימא תקגי וכו': ושלשה עשרונים סלח מנחה בלולה בשמן. במצורע עשיר כתיב: במנחה הבאה עם הזבח. כלומר שזקוקה לזבח שקריבה עמו: או אינו אלא במנחה הבאה בפני עלמה. כלומר שהמנחה אינה זקוקה לזבח אלא מנחה בפני עלמה היא: ועדיין איני יודע אם טעונים נסכי

הואיל וכתיב ומן הצאן כמאן דכתיב יחדו דמי ולרבי יאשיה דאמר אט"ג דלא כתיב יחדו כמאן דכתיב יחדו דמי ליבעי קרא הכתיב יאם עולה קרבנו מן הבקר יואם מן הצאן קרבנו ואידך איצטריך ס"ד אמינא הני מילי 6 במפרש אבל בסתמא לייתי מתרוייהו קמ"ל אמר מר תודה מנין ת"ל או זבח אמו תודה לאו זבח הוא איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ואיכא לחם בהדה לא תיבעי נסכים ומאי שנא מאיל נזיר דאיכא בהדיה לחם ובעי נסכים סלקא דעתך אמינא התם שני מינין הכא ארבעת מינין קמ"ל ולכתוב רחמנא לפלא נדר או פו לנדבה ולא בעי עולה אי לא כתב רחמנא עולה הוה אמינא ועשיתם אשה לה' כלל לפלא נדר או לנדבה פרט יו לריח ניחוח

חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש דבר שאינו בא על חמא אף כל שאין בא על חמא אוציא חמאת ואשם שהן באין על חמא אביא בכור ומעשר ופסח שאין באין על חמא ת"ל עולה השתא דכתיב עולה כלל ופרט מה מרבית ביה מה הפרט מפורש שאינו מחוייב ועומד אף כל שאינו מחוייב ועומד להביא ולדות "קדשים ותמורתן ועולה הבאה מן המותרות ואשם שניתק לרעיה וכל הזבחים ישנזבחו שלא לשמן והשתא האמרת או לדרשא לפלא נדר או יו לנדבה למה לי לחלקם איצמריך. סלקא דעתך אמינא עד דמייתי נדר ונדבה לא יו ליבעי נסכים קמ"ל דאייתי גדר לחודיה ליבעי נסכים ואי אייתי גדבה לחודיה לייתי נסכים הניחא לרבי יאשיה אלא לר' יונתן למה לי ם"ד אמינא אייתי נדר לחודיה ליבעי נסכים אייתי נדבה לחודיה ליבעי נסכים אייתי נדר ונדבה תיסגי בנסכים דחד קמ"ל או במועדיכם למה לי סלקא דעתך אמינא ה"מ וו דקא מייתי עולה בנדר ושלמים בנדבה אי גמי איפכא אבל היכא דקא מייתי עולה ושלמים בנדר אי נמי עולה ושלמים בנדבה שם נדר אחד ושם נדבה אחת היא ותיסגי ליה בנסכים דחד קמ"ל יו או במועדיכם יוכי תעשה בן בקר עולה או זבח למה לי איצמריך סלקא דעתך אמינא הני מילי היכא דקא מייתי עולה ושלמים בנדר אי נמי עולה ושלמים בנדבה אבל היכא דקא מייתי שתי עולות חדא בנדר וחדא בנדבה אי גמי שני שלמים אחד בנדר ואחד בנדבה אימא שם שלמים אחת היא שם עולה אחת היא ותיסגי ליה בנסכים דחד קמ"ל ילפלא נדר או שלמים למה לי סלקא דעתך אמינא הני מילי היכא דמייתי שתי עולות חדא בנדר וחדא בנדבה אי נמי שני שלמים חדא בנדר וחדא בנדבה אבל היכא דקא מייתי שתי עולות בנדר ושתי עולות בנדבה אי גמי שני שלמים בנדר ושני שלמים בנרבה שם עולה אחר הוא ושם נדר אחר הוא ותיסגי ליה בנסכים רחר קמ"ל ורבי יאשיה האי מן הבקר או מן הצאן למה לי סלקא דעתך אמינא ⁴הני מילי ₪ [בתרי מיני אבל בחד מינא תסגי ליה בנסכים דחד קמ"ל ⁵ככה תעשו לאחד למה לי סד"א הני מילי] בזה אחר זה אבל בבת אחת תיסגי ליה בנסכים דחד קמ"ל: אלא שחמאתו של מצורע ואשמו מעון נסכים: מנא הני מילי דת"ר יושלשה עשרונים סלת מנחה במנחה הבאה עם הזבח הכתוב מדבר אתה אומר במנחה הבאה עם הזכח או אינו אלא במנחה הבאה כפני עצמה כשהוא אומר "והעלה הכהן את העולה ואת המנחה הוי אומר במנחה הבאה עם הזבח הכתוב מדבר ועדיין איני יודע אם טעונה נסכים ואם לאו ת"ל יויין לנסך רביעית ההין תעשה על העולה או לזבח לכבש האחד עולה זו עולת מצורע זבח זו חמאת מצורע או לזבח זו אשם מצורע ותיפוק ליה תרוייהו מזבח

יין אם לפ. דהא לא כתיב כה יין בפירוש: סלמוד לומר. בפרשת שלה ויין לנסך רביעית ההין וגוי לא הוה לריך קרא למימר דכבר כתיב בראש הפרשה עולה או זכח מה תלמוד לומר על העולה או לזכח: אלא עולה זו עולם מלורע: זה אשם מלורע. ששלשתן טעונים נסכים: וסיפוק ליה סרוייהו. חטאת ואשם מובח ולא ליבעי קרא לכל חד וחד:

רש"י כת"י

ולר 'יאשים ס' האמר. גבי אביו קלל דאי לאו דכתיב קללה לאביו [דכתיב] ש' כי יקלל את אביו וקרא דכתיב אתו קלל הא לאו הכי הוי אמינא עד שיקלל את שניהם דכתו דרתיב ליצעי קרא. לחלק גבי ותן הלאן והיכא דרש ליה דתן הבקר או תן הלאן לדכש את חוד לאו ובח הוא. דלתטריך או לרבויי מיסוק מובח: לא סיבתי בסרים. דלתם יהיא במתקום נסרים: ומאי שלא שלא היר. דכתיב ביה ובמדברון להם ונסרים על שור: אנו חודה לאו זבח הוא. דלתטריך או לרבויי מיסוק מובח: לא סיבעי נסרים. למום ישל מתקום נסרים: ומאי שלא שלא מיר. דכתיב ביה ובמדברון להם ונסרים מוני צעי בדקמני לקתון במתמטון וציק היל בל לא מוני מפקא מודה ולא לאמרי דיהא להם כמקום נסרים: שלא ישני, במיר כמינ במדברין חלות ורקיקין ולא מתן ורבוס: ולא מתן ורבים היל בל להו ביה היא דלא משום למעוטי מנתה בדקתני לשיל וצין הא מובח נפקא דמנתה (לאון זבח הוא: הוה אמיל). דמתשמשות דנדר וודבה לא מתעטין לבו דעל כרוך כלל ופרט לרבויי אתא לשלא דלאו ודר וודבה הוא דהל ל עדר וודבה הוא להיו בלל ופרט מחי מרבים ביה בלקתן ילא בכור ומעשר. ופריך והשתא דכתים בל מלחים ושולה הבל אן המתורה. מותר שלה: חלל ופרט מיה מהב בלקתן ילא בכור ומעשר. ופריך והשתא דכתה בל שלמים וחולה הבל אן המתורה. מותר שלה: חלל ופרט מאי מתב בלקתן ילאו בכור ומעשר. ופריך והשתא דמה בל שלמים ומעולה הבל אן המתורים שלה והא לא למים ומתורה של שלמים ומעלה הבל אן המתורה. מותר שלה ואשם בשלח בתוב בליה של שלמים ושולה הבלא כן המתורה. מותר מום בשלח מתור בשלח בתוב בליה של המתורה בליה בל שלמים לשלח בל היותר ואותר המתרה בלא בל הוק לא להיון החולה מותר בל הוקבש בל הוקביש בל הותר שלות מום בל הוקבש בל המתלה בלל היותר מתור בשלה משלח מותר בשלח המותר בל המתחה הבלה בלל שלה בל מותר מתור בשלח שלות בל המתלר מלים לל המותר מותר משלח המתור בל המתור בל המתר בל המתחה מהלה בלל שלה בל מותר מולה בל המלח המום המתור מתור משלח שלה המום בל המום המום מתור מולם בשלח שלות מום המתור מותר מותר מון מותר מום הלכך בשלח המום המום המתור מובר מותר מום המום המום המום מתור מום המום מתור מבלח מלו המום המום מתור מום המום מתור מבל מתור בלל מולם המום המום מתור מבל מתור מול שלח המום במום מתור מול השלח המום במום מתור בל מתור מום המום מתור מום המום המום מתור מדבר המלות מולם המום מתוב מדבר המלות השלח המום המום במום מתור מדבר מתור

 ל) גי' ל"ק הני מילי בתרי מיני
 אבל בחד מינא ובבת אחת
 מיסגי ליה בנסכים דחד קמ"ל
 וכן הגירסא בילקוט וע" פירושו בנ״ק, ב) פי׳ בפרשה אחרת כתיב, ב) נ״ל דנפקא שלמים. נ״ק, ד) בי׳ נ״ק דהוי אמינא דליקום הלחם במקום נסכים והס"ד, ה) נ"א ל"ל איל נקבות ותמורתן היינו שהמיר את העולה ועולה הבאה מן המותרות כדאמרי׳ בפירקין דלעיל והס"ד. ז"ק, ח) ז"ל המותרת אף בעולה כדלמריינן,

ע) ציל דמלוה לעשוחו. ציק,

ציל ציל המלוה לעשוחו. ציק,

ציל ציל דמלה מקטרי

בב"א נדר ונדבה אימא מקוג

יאשיה בייל לחלק ממן הבקר

יאשיה דייל לחלק ממן הבקר

ניר אוק אלא הי יאשיה כיי

וגירסת ציק צ'ל נפקא למה

דמומע עולת כיי, ל) צ'ל

דמומע עולת כיי, ל) צ'ל דריש, מ) ל"ל ד"ה ה"מ דבעי נסכים לכל חד והס"ד ואח"כ ד"ה אבל בחד מינא דלאו ובחר תסגי ליה כו' וככה יעשה לשור האחד דמשמע נמי לכל אחד דכתיב קללה גבי אביו דכתיב כי יקלל את אביו וקללה גבי אמו דכתיב אמו חלל הו"א עד חמו דכתיב חמו קנג הו״ח עד שיקלג וכו״, עם ויקלג הכ״, שו ייקלג הכ״, ויקלה כ, שו הניקל הלחן וגי צ״ק מן הבקר ומן הלחן משמע שניהן ותרוייהו משמע דברמה קחי דברמה החי דברמה החי מפירושה דבהמה קחי דחתה לפרש מאיזה בהמה יקריב מן הבקר כו', ל) [וע' היטב תוס' יומא מ: סוף ד"ה מניא], ק) כאן ל"ל ובקונטרס פירש בע"א ונמחק לעיל רש"ק,

תורה אור השלם

1. אם עלה קַרְבָּנוֹ מִן הַבְּקֶר זְבָר הִמִּים יִקְריבְנּוּ אָל פְּתַח אַהָּל מוֹעַד יִקְריב אתו לְרַצנו לְפָנִי יְיִּ: ויקרא א ג ב. וְאָם מִן הַצֹּאן קַרְבָּנוֹ מִן

הכשבים או מן העזים לעלה זכר תמים יקריבנו:

ויקרא א ז זיעשיתם אַשָּה לְייִ עלְה . או זָבָח לְפַלֵּא נָדָר או בָּנְדָבָה או בְּמֹעֲדִיכֶּם לָעֲשׁוֹת רִית נִיחֹתַ לִייָ מִן

במדבר טו ג 4. וְכִי תַעֲשָׁה בָּן בָּמֶר עלְה או זְבָח לְפַלֵּא נָדֶר או שְלָמִים לַיְיָי: במדבר טו ח 5. בַּמַסְפָּר אֲשֶׁר תַּצְשׁוּ בָּבָה תַּצִשׁוּ לְאָחָר במדבר טו יב :במספרם וביום הְשִׁמִיני יְקָח שְנֵּי בְּבַשׁ הְבָשִׁים הְמִימִים וֹבְבְשָׁיה אַחַת בַּת שְנֶתָה הְמַימִים וּשְׁלשָה נְעַשְׁרְנִים סְלֶת מָתְחָד שְמֶן: ויקרא ידי א אָחָד שְמֶן: ויקרא ידי א הַתְחַד הַמַּוֹח הַכֹּהוֹן אָת הְעלָה וֹאָת הַמִּוֹח הַמִּוֹח הַמִּוֹרָה הַמִּינַה. ואֶת הַמִּנְחָה הַמִּוְבּחָה וְכִפֶּו

עליו הַבַּהַן וְטַהַר: י קרא די כ ג ויַיִן לַנַּסַרְ רִבִּיעִית ההִין. תַעשה על העלה או לַזבַח

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד״ה וליכתוב וכו׳נסכים גמי ממעט מתןהבקר: (נ) ד״ה ור׳ ילשיה וכו' ממן הבקר וכו' ומן הלאן הס"ד ואח"כ מ"ה אבל אי אייתי בבת אחת ומה שבינתיים